

enkelte Tilfælde, hvor særlige Grunde taler derfor, af paagældende Minister kan dispenseres herfra.

Nærværende Kommission foreslaar i § 49 en almindelig Aldersgrænse for første Ansættelse med Pensionsret, men som udtalt i Bemærkningerne til dette Ændringsforslag betyder dette ingenlunde, at Ansættelsesalderen i de fleste Tjenestemandstillinger — ved den første Ansættelse — ikke bør være væsentlig lavere. Saaledes bør Kontoristers Ansættelsesalder normalt ligge umiddelbart efter Minimumsalderen 24 Aar, saaledes at der forud herfor er tilbagelagt en Aspiranttid paa nogle Aar, og for en Række andre Bundstillinger gælder noget lignende. Iøvrigt er det for Kommissionen oplyst, at Ansættelser i de store Etater allerede længe er foregaaet paa denne Maade, og man maa tillægge det megen Betydning, at Ansættelser i det hele foregaar efter hermed stemmende Synspunkter.

Det er givet, at medens Ansættelser efter det 40. Aar efter nævnte Regel almindeligvis ikke giver Pensionsret, vil en Ansættelse i lavere Alder give Pensionsret, uanset om Statens økonomiske Interesse paa behørig Maade er varetaget af den ansættende Myndighed eller ej.

Derhos er Forholdet det, at Ansættelsesretten er stærkt decentraliseret. Ikke alene de forskellige Ministre, men en Række under dem staaende Administrationschefer vil for de lavere Stillinger, hvori der netop falder mange Nyansættelser, kunne udfærdige Ansættelsesbreve. Denne Ordning finder Kommissionen rigtig, idet Ansvar for de ansattes Kvalifikationer derved lægges paa det rette Sted.

Man finder imidlertid, at det vil være naturligt og rigtigt, at der fra Finansministeriet inden den første Ansættelse indhentes en Udtalelse om, hvorvidt der i vedkommendes Alder eller almindelige Helbredstilstand med Henblik paa den eventuelle Pensionsforpligtelse maatte findes nogen Hindring for Ansættelse i paagældende Tjenestemandstilling.

Den naturlige Følge heraf vil være, at der forud fra Finansministeriet til de forskellige Styrelsesgrene efter forudgaaende Forhandling med disse udsendes nogen Vejledning med Hensyn til, hvilke Aldersbetingelser det vil være naturligt at stille for en Række Stillingers Besættelse. Styrelsen vil da være klar over, at Udvalgelse af Ansøgere indenfor disse Aldersgrænser ikke vil give Anledning til Bemærkninger fra Finansministeriets Side. Kommissionen mener dog, at der kan foreligge Tilfælde, hvor man som Tjenestemand bør kunne ansætte en Person, hvis Alder overskrider de nævnte Grænser, f. Eks. hvis den paagældende i længere Tid har været stadig beskæftiget ved tilsvarende Arbejde mod Honorar eller Konjunkturløn.

Hvad Spørgsmaalet om Helbredstilstanden angaar, skal nævnes, at Finansministeriet i Forvejen af Hensyn til Pensionssagerne har knyttet til sig en Tillidslæge, for hvem det vilde være praktisk ogsaa ved Nyansættelser at forelægge Helbredsattester, der giver Anledning til Tvivl.

Derimod er det givet, at Finansministeriet ikke skal øve nogen som helst Kritik af Ansøgernes Kvalifikationer, endsige foretage Valget mellem flere Ansøgere til en Stilling, hvilket er fremhævet gennem den ovenfor foreslaaede Formulering af Lovteksten.

Man har iøvrigt tænkt sig, at Finansministeriets Udtalelse skulde gives paa en Blanket, af hvilken en Del kunde sendes tilbage til Finansministeriet med Oplysning, om Ansættelsen er sket eller ej, eventuelt om man har valgt at give Ansættelse i ikke-pensionsgivende Stilling.

Reglen i Stk. 8 bør ikke gælde de store Etater, hvor der haves egentlige Personeladministrationer, og hvor Antallet af Nyansættelser er saa stort, at det vilde være upraktisk at forelægge Sagerne for en anden Myndighed.